

EL MICALET GALACTIC

Jo Tirant, tu Carmesina

Enric Lluch

Dibuixos de Toni Cabo

1. Una xiqueta nova

Carles Rovira li ho deixa caure com si fóra un misteri:

–Demà vindrà a l'escola una xiqueta nova.
Joan ni tan sols deixa de furgar-se l'orella.

–I què?

–Això. Que demà vindrà una xiqueta nova. Crec que és d'un poble que es diu...

Però Carles Rovira, sovint, té la memòria allà on els romans perderen el casc.

–Del poble, no me'n recorde –diu–. Però del nom, sí.

Joan continua tenint el dit dins de l'orella. Des que el metge li va dir que de tant en tant podia tenir una cosa que es diu otitis, no para de ficar-se el dit en les orelles.

–I com li diuen? –pregunta a la fi.

–Carmesina.

Joan es trau el dit de l'orella i mira Carles Rovira com si aquest fóra una gallina amb pèls.

–Com?

–Carmesina.

Joan es regira en el seient, mou el cap i murmura:

–Quin nom!

De seguida, entra en classe Vero, la professora de gimnàstica. I quan entra Vero cal anar preparant-se a tota paleta.

–Vinga, va! –fa la professora–, que sem-

bleu tortugues amb els peus de plom.

Un instant després, mentre comença el calfament, tota la classe sap que demà vindrà una xiqueta nova, que ningú no sap d'on és, però que té un nom molt estrany.

–Marquesina? –pregunta Mamen Masià mentre tracta de recuperar l'alé.

–No, no –assegura Marta Esteve, la filla de l'apotecari–. Li diuen Carmelina.

–Que no!

–No ni poc! M'ho ha dit Carles Rovira.

–Carles Rovira està mig bajoca.

La professora de gimnàstica dóna dues palmades ben fortes i talla la discussió.

–A callar, caram, que perdeu tota la força per la boca.

Un instant després tan sols se sent el soroll de les sabatilles contra terra i els bufits descompassats de cada xiquet i xiqueta de la classe.

2. Carmesina

Hui és dimecres. A les nou del matí apareix un home amb barbeta i ulleres de filet que acompanya una xiqueta prima i pigallosa. L'home parla amb la directora i, un instant després, la xiqueta es posa en la fila, darrere de Joan i de Carles Rovira.

–Tu eres la nova? –pregunta Joan.

–Sí –la xiqueta contesta mirant-se les puntes de les sabatilles.

–De quin poble eres?

–De Santa Pola.

–I això per on para? –Carles Rovira tracta de ficar-hi cullerada.

–Lluny.

Una vegada dins de la classe, Anna, la mestra, diu amb els braços creuats:

–Aquesta és Carmesina i, des d'ara mateix, és la vostra nova companya.

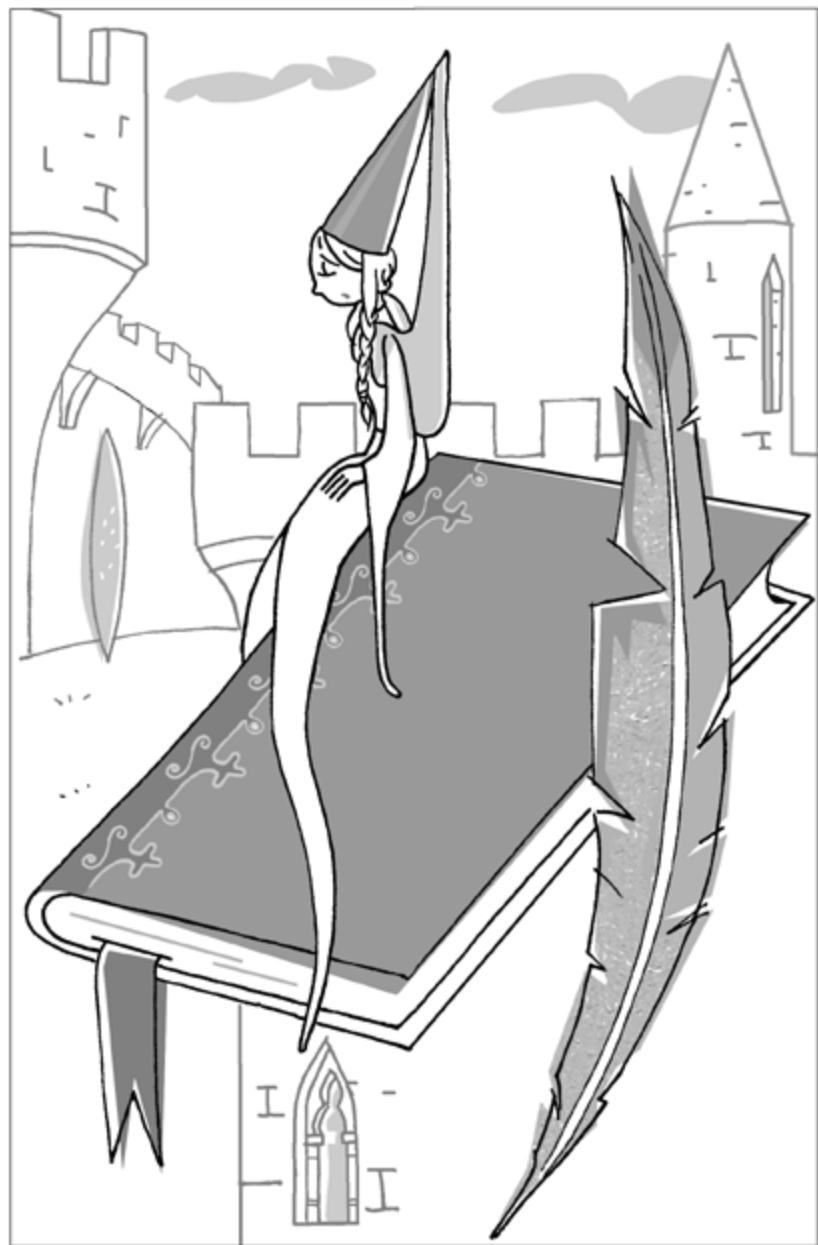
Marta Esteve alça la mà i pregunta:

–Mestra: què vol dir això de Carmesina?

La mestra desplega els braços i contesta:

–És un nom... I sabeu què? Que va ser una princesa i, també, la núvia d'un cavaller molt famós que es deia Tirant.

A penes la mestra diu la paraula *núvia* tota la classe fa una rialla. Fins i tot, Carles Rovira, que no pot tindre la boca tancada més

del que dura un sospir de teuladí, pega tres colpets en la taula i diu:

–I també era prima i pigallosa?

La mestra es posa molt seriosa.

–Carles Rovira: si tornes a dir alguna pallassada més et quedes sense esplai. Entesos?

Al migdia, l'home de la barbata i les ulleres de filet espera a la porta de l'escola. Carles Rovira murmura:

–Deu ser son pare.

Joan torna a posar-se el dit dins l'orella.

–O el seu nóvio, els dels tirants o com li diguen.

–Sí, home...

Un exèrcit de nanos i de nanes travessen el pati de part a part i es llancen als braços dels pares, mares o iaïos que esperen a la porta.